

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 10Cpr/2/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814200306
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Kyseľová
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2017:5814200306.10

Rozhodnutie

Okresný súd Námestovo v spore žalobcu: T. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. 2, X. X. proti žalovanému: J & B S., s.r.o., T. priemyslu B. č. XXXX, N.: XX XXX XXX, zastúpený advokátom Y. L. P., advokátska kancelária so sídlom v B., T. č. XXX/XX, v konaní o zaplatenie Q. s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému sa proti žalobcovi **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške nároku na náhradu týchto trov súd rozhodne samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na súd dňa 15.01.2014, po pripustení jej zmeny naposledy uznesením z 19.06.2017 sp. zn. 10Cpr/2/2014 sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenie 4 246,60 eur spolu s úrokom z omeškania 8 % ročne od 14.01.2014 do zaplatenia titulom náhrady mzdy.

2. Žalobou odôvodnil tým, že pracovný pomer u žalovaného bol založený pracovnou zmluvou zo dňa 01.10.2013, ktorá mu nebola doručená na podpis. Žalovaný ho zamestnal na pozíciu lesného robotníka - pilčíka s dohodnutou mzdou 9,50 €/tonu vyťaženého a spracovaného dreva. U žalovaného pracoval v období od 01.10.2013 do 30.11.2013, počas tohto obdobia mu boli vyplatené len zálohové platby, a na účet mu bola pripísaná len suma XXX €. Hoci zaslal žalovanému požiadavku na doplatok - konečné vyrovnanie (odôvodňujúc od množstva vyťaženého a spracovaného dreva), žalovaný vôbec nereagoval. Jeho nárok (po zmene skutkového základu) pozostáva z minimálnej mzdy podľa francúzskeho práva vo výške X XXX,XX € za mesiac, čo za dva mesiace od XX/XXXX do XX/XXXX predstavuje sumu X XXX,XX €. Po odpočítaní už uvedenej čiastky XXX €, predstavuje nevyplatenú mzdu vo výške X XXX,XX €. T. uplatnený nárok má pozostávať z diét za XX dní (spočiatku si žalobca uplatňoval nárok za XX dní) x XX € na deň, čo predstavuje XXX €, ktorá suma mu tiež vyplatená nebola. P. diéty za jeden deň predstavuje XX €/deň, avšak pre zabezpečenie hlavného jedla denne požaduje XX €/deň za odpracovanú zmenu. Na diéty má nárok z dôvodu miesta výkonu práce vo K., na čo poukazoval Inšpektorát práce v Žiline. Vo vzťahu k nároku na náhradu mzdy poukázal na ustanovenie § 5 ods. X Z. práce, podľa ktorého ak je zamestnanec vyslaný do členského štátu európskej únie, pracovné podmienky zamestnávania sa spravujú právom štátu, na ktorého území sa práca vykonáva. Keďže vykonával prácu vo K., podlieha právu tejto republiky, a preto má nárok na náhradu mzdy 4 XXX,XX €. N. o dvojnásobok sumy 2002,3, čo predstavuje X,X násobok základnej sadzby X XXX,XX €, pretože práca drevorubačov spadá do 3. stupňa náročnosti, a preto sa zvyšuje minimálna mzda o XX % základnej tarify.

X. O podanej žalobe rozhodol súd rozsudkom zo dňa 23.04.2015 sp. zn. 10Cpr/2/2014 tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania vo výške 680,71 Eur v lehote do X dní od právoplatnosti rozsudku. Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.10.2015 sp. zn. 6CoPr/6/2015 bolo prvostupňové rozhodnutie zrušené a vrátené späť na ďalšie konanie. Prvostupňový súd vo veci opäť konal a rozhodol.

4. Uznesením súdu zo dňa 10.03.2016 sp. zn. 10Cpr/2/2014 súd konanie o zaplatenie 1965 Eur na základe späťvzatia žaloby zastavil podľa § 96 ods. 1 a 2 O.s.p. (účinného do 30.06.2016).

5. Strana žalobcu zotrvala na podanej žalobe (po pripustení jej viacerých zmien) s tým, že nežiadala súd o rozhodnutie o alternatívnom petite, ale len o petite, ktorý bol predmetom pripustenej zmeny. Spočiatku svoj nárok na náhradu mzdy a náhradu diét žalobca uplatňoval titulom nevyplatenej úkolovej mzdy, keďže v žalovanom období od 10-11/2013 vykonával prácu lesného robotníka - pilčíka vo K. a mal mať dohodnutú minimálnu mzdu 9,50 € v závislosti od množstva vyťaženého dreva. B. na pojednávaní dňa 23.02.2017 si uplatnil nárok na minimálnu mzdu vo výške podľa predpisov francúzskeho práva, keďže miestom výkonu práce bolo K. a vo výpovedi svoj nárok odvodil ustanovením § 5 ods. 6 Zákonníka práce v spojení s § 58, kedy sa pracovné podmienky zamestnávania spravujú právom štátu, na ktorého území sa práca vykonáva. Keďže bol žalovaným vyslaný do miesta výkonu práce do K., podliehal predpisom francúzskeho zákonníka práce, ktorý v roku 2013 mal stanovenú minimálnu mzdu vo výške X XXX,XX €, čo v treťom stupni náročnosti predstavuje o XX % vyššiu minimálnu mzdu, keďže vykonával ťažkú fyzickú prácu, a preto mu patrí za mesiac mzda vo výške 2002,38 €. L. práce mu vznikol aj nárok na diéty za 39 dní a to vo výške povinnosti zamestnávateľa poskytnúť za každú odpracovanú zmenu stravné, ktoré žiada vo výške 20 €. Potvrdil, že žalovaný mu na účet zaslal sumu XXX € (čo odpočítal od svojho nároku na minimálnu mzdu) a tiež to, že mu bola vyplatená suma X XXX €. Z. ju prezentuje ako preddavok na výplatu mzdy, a keďže ako zamestnanec nebol vybavený žiadnym náradím, ochrannými prostriedkami a nebola mu uhradená doprava, ktorú vykonal vo vlastnej réžii, sumu X XXX € považuje za prevádzkovú réžiu a nie preddavky na mzdu. Vo veci navrhol vypočítať svedkov, ktorí vypočítaní neboli, pričom zamestnávateľ nemal žiadne výdavky na zamestnanca. B. bola dohodnutá pracovná zmluva, v ktorej je uvedená mzda XXX € brutto, pretože je to v rozpore so zákonníkom práce z roku XXXX, pretože v treťom stupni náročnosti predstavuje minimálna mzda sumu XXX,XX € za mesiac. L. zmluvu nepodpísal, lebo nemal možnosť tak urobiť, práca bola dohodnutá len telefonicky a do K. cestoval z B.. Z. s minimálnou mesačnou mzdou XXX € brutto nemohol podpísať, pretože toľko stojí cesta z K. do B.. Po kontrole N. práce mu žalobca zaslal náhradnú pracovnú zmluvu, ktorú nepodpísal.

X. Strana žalovaného žiadala žalobu zamietnuť poukazujúc na to, že nárok žalobcu je bez akéhokoľvek právneho základu. Poukázali na to, že spočiatku si žalobca uplatňoval nárok na náhradu mzdy úkolovej - počítanej od ťažby vyťaženého a spracovaného dreva a náhradu diét za XX dní po XX €. Po pripustení zmeny žaloby uznesením z 10.03.2016 sa nárok žalobcu zúžil na sumu 3117 € (po čiastočnom zastavení čo do pôvodnej uplatňovanej sumy titulom diét v rozsahu XX € x XX dní vo výške X XXX€) a táto suma mala predstavovať už len náhradu mzdy (aj podľa návrhu na zmenu žaloby uvedenej v odvolaní), a preto pokiaľ si žalobca na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX uplatnil nárok na náhradu minimálnej mzdy, ktorá by mu mala patriť podľa predpisov francúzskeho práva, vzniesol námietku premlčania. O., že žalobca si uplatnil minimálnu mzdu poprel nárok a svoje tvrdenie, že mal dohodnutú úkolovú mzdu X,XX € za tonu. P. nároky sú bezdôvodné, pretože je bez akýchkoľvek pochybností, že pracovnoprávny vzťah žalobcu so žalovaným bol predmetom inšpekcie N. práce v roku XXXX, z ktorého existuje protokol ním predložený, a z ktorého obsahu vyplýva, že žalovaný síce neuzatvoril pracovnú zmluvu so žalobcom písomnou formou ale len ústne. T. výkonu práce však bolo B. a žalobca bol vyslaný na výkon prác do K.. Z. vyplatil žalobcovi mzdové nároky podľa pracovnej zmluvy dohodnutú výšku brutto XXX €, netto (v čistom) X x po XXX,XX € za XX-XX/XXXX, t.j. XXX,XX € + diéty za skutočne odpracované dni vo K. vo výške spolu X XXX € aj so mzdou. Z. doplatil žalobcovi na základe zistení inšpektorátu práce aj náhradu za alikvotnú časť dovolenky XX,XX €, o čom súdu predložil kópie poštových peňažných poukazov. Z. bol riadne pri uzavretí pracovnej zmluvy prihlásený do U. poisťovne, žalovaný po skončení pracovného pomeru zaslal evidenčné listy dôchodkového poistenia. L. teda na to, že žalobca si účelovo prispôsobuje svoje nároky tak, ako sa mu to hodí, bez toho, aby o tom súdu predložil dôkaz na podporu svojich tvrdení. L., že žalobcom navrhnutý svedok p. L. mal uzavretú rovnakú zmluvu ako žalobca, čo deklaroval kópiou pracovnej zmluvy, a s ktorým bolo dojednané miesto výkonu práce v B., mzda brutto XXX € s možnosťou vysielania zamestnanca na pracovné cesty do K..

7. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisu osobitne s vykonal výsluch strán sporu a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

8. Žalobca dňa 23.02.2017 (prvýkrát na tomto pojednávaní) si uplatnil nárok na náhradu minimálnej mzdy vo výške 4 XXX,XX €, ktorú zmenu po úprave jeho nároku, súd pripustil uznesením z

XX.XX.XXXX. H. vyplýva z obsahu kópie pracovnej zmluvy a v podstate ide o nespornú stranami sporu nepopretú skutočnosť, že žalobca pracoval u žalovaného na základe ústnej pracovnej zmluvy, ktorá založila pracovný pomer, ktorého nástup bol dohodnutý od 01.10.2013. Žalobca vykonával prácu lesného robotníka - s funkciou ošetrovateľa lesného porastu s charakteristikou práce - pílenie guľatiny, ošetrovanie porastov. Žalobca pracoval u žalovaného v období od 01.10.2013 do 30.11.2013, keď ku skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť 30.11.2013, čo potvrdzuje aj evidenčný list dôchodkového poistenia a žalobcom predložený zápočtový list.

9. Zákonník práce ako špeciálny právny predpis nemá osobitnú úpravu premlčania nárokov vyplývajúcich z pracovno-právnych vzťahov, a preto s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce je nutné na daný pracovno-právny vzťah aplikovať predpisy občianskeho práva. Ustanovenia § 100 nasl. Občianskeho zákonníka upravujú podmienky premlčania, pričom v § 101 stanovuje všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, uplynutím ktorej sa právo premlčuje. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu minimálnej mzdy (iný nárok ako bol uplatnený podanou žalobou) dňa 23.02.2017, hoci pracovný pomer sa skončil - 30.11.2013. Vychádzajúc z pravidiel pre počítanie času stanovených v § 37 Zákonníka práce, premlčacia lehota začala plynúť najneskôr dňa 20.12.2013 (splatnosť mzdy dohodnutá v pracovnej zmluve) a uplynula dňa 20.12.2016. Dôvodná je preto námietka premlčania vznesená žalovaným, že nárok žalobcu na náhradu minimálnej mzdy vo výške 4 XXX,XX € (podľa francúzskych právnych predpisov) je premlčaný.

XX. Odhliadnuc od uvedeného, ak by aj nedošlo k premlčaniu, nárok na náhradu minimálnej mzdy je podľa § 118 a nasl. nedôvodný. Z obsahu žalovaným neskôr zaslanej pracovnej zmluvy (ktorú žalobca odmietol podpísať) vyplýva, že medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom bola dohodnutá mzda brutto XXX €, čo predstavuje mzdu netto vo výške XXX,XX €. D. skutočnosť vyplýva nielen z kópie pracovnej zmluvy, ale aj z obsahu výsledkov inšpekcie N. práce v Z., ktorý v kontrolných zisteniach ďalej konštatoval, že žalobcovi bola vyplatená v období od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX suma X XXX €, z toho od XX.XX.XXXX do XX.XX.XXXX suma X XXX €, pričom podľa mzdových listov a výplatných pásov za mesiac 10/2013 a 11/2013 inšpektorát zistil, že mzda za uvedené mesiace činila XXX,XX € a ako je tam konštatované, jej prijatie žalobca ako sťažovateľ nepoprel, a preto bol nárok žalobcu vyhodnotený ako neopodstatnený. P. sumy XXXX € v danom období potvrdil žalobca aj vo výpovedi, hoc v priebehu konania túto úhradu odôvodňoval rôznymi skutočnosťami - jednak tým, že sa malo jednať o zálohy na mzdu, prípadne zálohu na náklady práce, resp. prevody finančných náhrad spojených s výkonom práce - tzv. výrobnú réžiu, v súvislosti s čím potom popieral jej započítanie na vyplatenú mzdu. Je teda nepochybné, že žalobcovi zo strany žalovaného ako jeho zamestnávateľa bola vyplatená dohodnutá mzda podľa pracovnej zmluvy za obdobie od XX/XXXX do XX/XXXX v sume XXX,XX €. Zo žiadnych iných dôkazov nevyplýva, že by mala byť dohodnutá iná mzda - najskôr úkolová počítaná od množstva vyťažených kubíkov (m³) dreva (drevnej hmoty) a ani iná výška mzdy, pretože to nevyplýva ani z pracovnej zmluvy - iného zamestnanca žalovaného - U. L., ktorého žalobca žiadal vypočítať ako svedka (čo vzhľadom na nedôvodnosť súd nevykonal). B. skutočnosť, že nebola dohodnutá úkolová mzda, ale mesačná mzda, bola konštatovaná aj v záveroch inšpekcie po kontrole predloženej vzorky pracovných zmlúv žalovaného ako zamestnávateľa.

11. Pokiaľ žalobca odvodzoval svoj nárok na náhradu minimálnej mzdy, ktorá by mu mala patriť vo výške minimálnej mzdy určenej právnymi predpismi Francúzskej republiky práve z dôvodu, že miesto výkonu práce malo byť vo K., je potrebné uviesť, že z výsledkov N. práce v Z. na vybranej vzorke pracovníkov bolo zistené, že miesto výkonu práce malo byť vo K., pritom ale z kópii pracovných zmlúv (žalobcu a U. L.) vyplýva, že miesto výkonu práce bolo dohodnuté (čl. N. bod X.X. pracovnej zmluvy) v B. s možnosťou vyslania zamestnanca na pracovné cesty do K.. Súd je preto názoru, že práve pre to, že so žalobcom bolo dohodnuté miesto výkonu práce v B., je vylúčená aplikácia predpisov medzinárodného práva.

12. V tejto súvislosti súd uvádza, že pracovno-právny vzťah bol založený pracovnou zmluvou uzavretou medzi žalobcom, občanom Slovenskej republiky a žalovaným, ktorý má sídlo a miesto podnikania na Slovensku. Z toho dôvodu na daný pracovno-právny vzťah sa musia aplikovať ustanovenia Zákonníka práce, pričom je ale vylúčená jeho aplikácia v ustanovenia § 5 ods. 6 Zákonníka práce. Tento v § 5 upravuje práve vecnú (podpornú) pôsobnosť Zákonníka práce, ak nie je možné aplikovať medzinárodné právo, v prípadoch vzniku pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom, ktorý je občanom Slovenskej republiky a zamestnávateľom so sídlom mimo územia Slovenskej republiky alebo medzi zamestnancom, ktorý je cudzincom (fyzickou osobou s cudzou štátnou príslušnosťou)

alebo fyzickou osobou bez štátnej príslušnosti vykonávajúcimi pracovnú činnosť na území Slovenskej republiky, a zamestnávateľom so sídlom na území Slovenskej republiky práve v tých prípadoch, ak predpisy o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom neustanovujú inak. Musí ísť teda o vzťah s medzinárodným prvom, rozumejú sa nimi právne vzťahy s cudzím prvkom, teda právne vzťahy, v ktorých buď na strane zamestnanca, alebo na strane zamestnávateľa vystupuje osoba (právnická alebo fyzická, ak ide o zamestnávateľa, alebo fyzická, ak ide o zamestnanca), ktorá je buď na strane zamestnanca cudzím štátnym príslušníkom alebo osobu bez štátnej príslušnosti, alebo ktorá na strane zamestnávateľa je osobou so sídlom mimo územia Slovenskej republiky (ak ide o právnickú osobu), alebo osobu s miestom trvalého pobytu mimo územia Slovenskej republiky (ak ide o fyzickú osobu). -Aplikácia ustanovenie § 5 ods. 6 Zákonníka práce by prichádzala do úvahy, keby žalovaný ako zamestnávateľ vyslal žalobcu ako zamestnanca na výkon práce k inému subjektu vo Francúzsku, len v takom prípade by sa pracovné podmienky a podmienky zamestnávania spravovali právom štátu, na území ktorého zamestnanec prácu vykonáva. Je pritom nesporné, že vzťah založený medzi žalobcom ako zamestnancom a žalovaným ako zamestnávateľom neobsahuje žiaden cudzí prvok, žalobca je občanom Slovenskej republiky a žalovaný má sídlo v Slovenskej republike a nevyslal žalobcu k inému zamestnávateľovi so sídlom vo Francúzsku, aby tam vykonával prácu. Niet preto dôvod na použitie predpisov o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom - zák. č. 97/1963 Zb. a ani pre aplikáciu § 5 ods. 6 Zákonníka práce.

13. Vo vzťahu k nároku žalobcu uplatňovaného z titulu diét za XX dní x XX €, spolu vo výške XXX € je potrebné uviesť, že hoci nedošlo k premlčaniu tohto nároku -žalobca ho uplatnil v trojročnej premlčacej lehote žalobou podanou dňa XX.XX.XXXX, pričom splatnosť tohto nároku nastala so mzdou, najneskôr 20.12.2013, ide o nárok nedôvodný. Ako už súd vyššie konštatoval žalobca nepoprel vyplatenie sumy XXXX € (XXXX + XXX €) a jej vyplatenie potvrdili aj výsledky inšpekcie, pričom žalobcovi z titulu pracovného pomeru u žalovaného vznikol nárok na minimálnu mzdu vo výške XXX,XX € a nárok na diéty XXX,XX €, spolu XXXX,XX €. Z. uhradil žalobcovi sumu XXXX € a aj uplatnené diéty. Aj v tejto časti je nárok žalobcu s poukazom na ustanovenie § 152 Zákonníka práce nedôvodný.

14. Ohľadom výpočtu nároku na diéty, ktoré si žalobca uplatnil v rozsahu XX pracovných dní (za obdobie od 10/2013-11/2013) je potrebné uviesť, že žalovaný ako zamestnávateľ bol povinný žalobcovi ako zamestnancovi pri výkone práce vo K. zabezpečiť stravovanie podľa § 152 Zákonníka práce, t.j. zabezpečiť stravovanie aj formou finančného príspevku na náklady stravovania minimálne XX % ceny jedla a nie viac ako je 55 % stravného, ktoré patrí zamestnancovi v prípade vyslania na pracovnú cestu v trvaní 5 až 12 hodín. Celková suma príspevku nesmie presiahnuť 55 % stravného poskytovaného zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu. V zmysle opatrenia XXX/XXXX Z. z. , ktorým sa ustanovujú na rok 2012 základné sadzby stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách (a rovnako aj v zmysle opatrenia č. 401/2012 Z. z.), je základná sadzba stravného pri zahraničnej pracovnej ceste vo Francúzsku 45 €/X deň, z toho XX% predstavuje sumu XX,XX € x XX = XXX,XX €. Z. si však nárok uplatnil vo výške XX € x XX dní = XXX €, ktorý mu žalovaný podľa § 152 Z. práce vyplatil (aj spolu s dohodnutou mzdou XXX,XX €).

15. Vznik iných nárokov, ktoré by žalobcovi mali patriť titulom uzavretého pracovného pomeru so žalovaným v období od 10/2013 do 11/2013 preukázané neboli. Zo žiadnej kópie predloženej zmluvy nevyplýva, že by bola dohodnutá povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa prispievať na náklady na tzv. výrobnú réžiu - finančných náhrad spojených s výkonom práce ako nákup mazív a pohonných látok na prevádzku motorových píl a dopravu do práce. Žalobca nepreukázal, že by mal dohodu so žalovaným ako zamestnávateľom o tom, že dopravu do miesta výkonu práce v zahraničí si zabezpečí vo vlastnej réžii - vlastným cestným motorovým vozidlom alebo, že na základe písomnej dohody použije vlastné pracovné náradie alebo nástroje. Súd preto tieto nároky, ktorých výšku podľa žalobcu nemožno odpočítať od vyplatennej sumy, vyhodnotil ako nedôvodné. Súdu sa javí uviesť, že z výsledkov inšpekcie vyplýva, že žalovaný ako zamestnávateľ poskytol sumu 500 € (nad vyplatené mzdové nároky a diéty) v členení XXX €, XXX €, XXX €, čo mohli byť zrejme zálohy na tzv. výrobnú réžiu a tiež to, že žalovaný ako zamestnávateľ zabezpečil dopravu pánom V..

XX. S poukazom na vyššie ustálený a právne posúdený skutkový stav, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. Právne posúdenie vecí súd založil na ustanovenie § 1, ods. 4, § 5, § XX, § 118 - XXX a § XXX Z. práce a § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka a tiež aplikoval opatrenia T. financií U. republiky č. XXX/XXXX Z. z. a č. XXX/XXXX Z. z. o základných sadzbách stravného v eurách alebo v cudzej mene pri zahraničných pracovných cestách.

XX. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže mal plný úspech vo veci. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Odvolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom súde (§ 362 ods. 1 a 2 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
 - b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
 - c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
 - d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
 - e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
 - f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
 - g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
 - h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa § 38 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.